

NCM Ledenbulletin

JAARGANG 3

NUMMER 6

Bestuur NCM:

Gerard Nijenhuis Voorzitter
Ed Been Secretaris
Dorette Meijer Penningmeester

Secretariaat: ncm@live.be

Calle Zagra 2
Urbanización Camposol sector D12
30875 Mazarrón

VAN DE VOORZITTER

Beste allemaal,

In de laatste Nieuwsbrief van augustus, had ik het over de relatieve rust van de zomer, voor wat betreft de NCM. Daar is de laatste maanden flink verandering in gekomen.

In dit Ledenbulletin wil ik hier graag wat over zeggen.

Om te beginnen de Algemene Leden Vergadering van 13 oktober.

Met 57 leden een behoorlijke opkomst en na een wat trage start door de koffievoorziening, hebben we vele zaken doorgenomen. Er is een nieuwe penningmeester en twee nieuwe leden in de kascontrole commissie. Verder is er over de besteding van clubgelden gesproken, de locatie en de regelmaat van de contactdagen.

Sponsors hebben en willen we niet, wel adverteerders.

Activiteiten kunnen gesponsord worden door de NCM.

We gaan uitzoeken of het voordelen heeft om een officiële status te hebben als NCM.

De ingezonden brieven zijn behandeld en het hele verslag is na te lezen op de site.

Ed Been heeft een uitgebreide enquête opgesteld. We krijgen veel respons, waar we dankbaar gebruik van zullen maken. Heeft u nog niet gereageerd, doet u dat dan alsnog. De uitkomst zal op de site geplaatst worden.

Dan de BBQ van 30 oktober.

Met bijna 90 deelnemers een groot succes. Hoewel het na de zondagswandeling van Leen was, bleek toch dat er voldoende pit in de club zit om dat aan te kunnen. Het was natuurlijk voor de meesten lekker dichtbij en de kosten waren beperkt, maar toch !!

De sfeer en het eten was goed en er zijn heel wat voetjes van de vloer geweest, mede dankzij de lekkere muziek van Martin Ross. Goed gevarieerd en niet te luid.

Tot slot iets waar we best trots op mogen zijn.

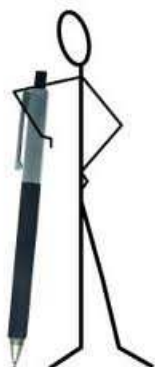
Er was binnen de Club sprake van wat wrijving tussen partijen. Bij de meeste leden was dit bekend en ik wil hier dan ook niet meer over in details treden. Partijen hebben besloten om bij elkaar te komen en daar eens een hartig woordje over te wisselen. Dat laatste is zeker gelukt en na een paar uur strijd en wat drankjes, zijn we tot de conclusie gekomen, dat wat oud zeer en een daardoor slechte communicatie, tot niets leidt. We gaan gezamenlijk en met wederzijds respect door om er iets goeds van te blijven maken.

Doe vooral mee met de activiteiten en mocht u denken dat Sinterklaas nu in Nederland verblijft, dan raad ik u zeker aan om 6 december naar Trevi's te gaan.

Hartelijke groeten,

Gerhard Nijenhuis

VAN DE REDACTIE

Wederom een, bijna, vertrouwd gezicht dat u wederom op uw scherm ziet. Bijna, omdat de Nieuwsbrief is omgedoopt in

L E D E N B U L L E T I N

Deze letterstijl van het kopje is niet zomaar gekozen maar is geënt op het NCM-logo.

Zoals eerder geschreven, in het verleden is de Nieuwsbrief ontstaan als een vorm van schriftelijke communicatie naar de leden toe. Om die reden lag de Nieuwsbrief dan ook altijd op tafel tijdens de inloopochtenden en kon deze mee naar huis worden genomen.

Dankzij onze secretaris, Ed Been, is de NCM-website in de loop van de tijd uitgegroeid tot een heuse professionele site.

Alle informatie over actuele én lopende zaken alsook het wel en wee dat zich binnen onze vereniging afspeelt is dagelijks "up to date" te lezen op onze website evenals de agenda welke daarop ook is te raadplegen.

Deze site wordt door Ed optimaal bijgehouden en elk lid kan zijn/haar informatie daarop vinden.

Al het nieuws staat dus op de website.

Om die reden heeft de redactie, in goed overleg met het bestuur, besloten om de Nieuwsbrief een andere naam te geven die de lading beter dekt.

In het Ledenbulletin vindt u informatie over onze vereniging én berichten zonder een houdbaarheidsdatum.

Dus vooral algemene informatie en beschouwingen die even los staan van de actualiteit.

Een aantal vaste rubrieken zult u, net als in het verleden, tweemaandelijks in het ledenbulletin aantreffen. Zoals de rubriek van onze voorzitter, de vaste column van Ank en deze keer ook de schijnwerpers op een tweetal BN'ers van onze club.

Menigeen kent Ans van der Linden van haar bijzonder fraaie schilderijen welke onlangs nog geëxposeerd zijn in het stijlvolle gemeentehuis van Mazarrón.

Godelieve Kessels is zeer recentelijk in vele media genoemd en geïnterviewd vanwege het verschijnen van haar boek over een doofpotaffaire.

In deze editie leest u meer over hen.

Daarnaast bieden de pagina's in ons eigen orgaan voldoende ruimte voor de inbreng door de leden zelf.

Een ledenbulletin is er namelijk niet alleen vóór de leden doch moet ook dóór de leden worden ingevuld.

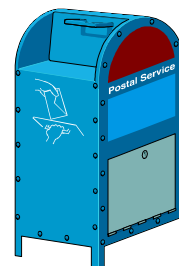
Advocate Rianne Smulders, lid van de NCM, heeft tijdens iedere inloop spreekuur om op persoonlijke vragen van leden in te gaan.

Daarnaast is Rianne bereid om lezingen te geven over zaken die het algemeen belang van in Spanje wonende Nederlanders betreffen.

Daarvoor is het wel nodig dat zij hiervoor onderwerpen krijgt aangedragen. Ook hiervoor staat de postbus van de redactie open.

De volgende editie verschijnt medio januari 2012.

George Meijer

POSTBUS: george.m.meijer@gmail.com

"PARKEERWACHTER"

Zoals velen wel zullen weten is de Plaza de Abastos of liever gezegd de overdekte markt in Mazarrón pueblo, afgebroken. Momenteel kun je je auto daar gratis parkeren in afwachting van een nieuw te bouwen ondergrondse parkeergarage op dezelfde plek. De gemeente hoopt daarmee het structurele parkeerprobleem in het dorp voorgoed op te lossen.

Vorige week moest ik voor een paar boodschappen in het dorp zijn en wilde ik gebruik maken van de gratis parkeerplaats op de plek van de voormalige overdekte markt.

Gelukkig was er plaats genoeg en ik zette mijn auto zó neer dat ik er naderhand weer gemakkelijk af kon rijden. Ik ben namelijk niet zo'n held in het autorijden in nauwe straatjes en het parkeren op smalle parkeerplekken.

Ik stapte uit de auto en er kwam onmiddellijk iemand op me af. Het was een oudere man met een pet op, die er een beetje gehavend en onverzorgd uitzag.

Hij hield me staande en zei, "senora, cuesta 50 eurocentimos". Ik keek hem aan en zei, "no es verdad, ese parking es gratuito" en wees op het parkeerbord.

Ik zag de arme man kijken en denken, potverdorie niet gelukt bij deze buitenlandse vrouw, en hij droop af.

Een half uurtje later kwam ik terug met m'n boodschappen en wilde instappen om weg te rijden. Kwam er plotseling weer een andere arme sloeber op me af en wees

naar de "parkeerwachter" die ik voorheen gesproken had. Hij zei, "Este hombre es malo". En ik vroeg "Por qué"?

Hij legde me in keurig Murciaans dialect uit, dat als je hem niet betaalde je bij terugkomst misschien een kras of een deuk aan je auto vond.

Ik keek hem aan en vroeg "y ahora"? En hij antwoordde "questa 1 euro" en hield zijn hand op. Ook tegen deze man zei ik dat het hier gratis parkeren was. Het antwoord was, ja dat is waar, maar ik pas op die "parkeerwachter" zodat hij uw auto niet beschadigen kan. Ik schoot in de lach en zei "adios", stapte in en reed zo snel mogelijk de parkeerplaats af.

Wat was ik blij dat ik mijn auto zó had neergezet dat ik er gemakkelijk vanaf kon rijden.

In m'n spiegel zag ik nog net dat een buitenlands uitziende man wél zijn 50 eurocentimos betaalde aan de man met de pet.

Ik zou wel eens graag willen weten, hoeveel zo'n "parkeerwachter" wel niet per dag ophaalt. Ik denk dat hij er best wel een goede boterham aan verdient.

Hmmm, gratis parkeren!!??

NADER UITGELICHT

ANS VAN DER LINDEN

Ans van der Linden heeft onlangs een expositie van haar schilderijen gehouden in het bijzonder fraaie gemeentehuis van Mazarrón. Een reden om de NCM-leden nader met Ans kennis te laten via het ledenbulletin.

Na een fraaie rit door de campo bereikte ik de schilderachtige woonplek van Ans en Mike in Los Vivancos.

Ans en Mike hebben samen in het Engelse Kent gewoond doch nadat Mike in de vut belandde leek hun dat moment bij uitstek een gelegenheid om hun Engelse woning te verkopen om zich "ergens" in het warme Spanje te gaan vestigen.

Met de caravan trokken zij zuidwaarts alwaar ze in het eerder genoemde Vivancos het huis vonden waarop ze direct verliefd werden.

Na de nodige verbouwingen kreeg Ans daar de beschikking over een eigen atelier waarin ze al het creativiteiten naar hartenlust kon ontplooiën.

Het tekenen, en later het schilderen, is Ans bijna met de paplepel ingegoten. Haar moeder, die zelf getalenteerd was, vond het leuk om ook haar kinderen aan het tekenen te zetten.

Op het college waar Ans later heen ging was een gedreven tekenleraar die Ans ondersteunde bij het tekenen en het schilderen met een paletmes.

Eén van haar tekeningen heeft die leraar eens meegenomen om deze op een tentoonstelling op te hangen. Die tekening is nooit meer teruggekomen en nog steeds vraagt Ans zich af of de tekenleraar het niet nodig vond om het "product" weer terug te geven of dat hij dit kunstwerk zo fraai vond dat hij het zelf wilde houden.

Als 16-jarige kreeg Ans haar eerste opdracht.

Een tante van haar werkte bij de zeepmiddelen fabrikant Dobbelman en vroeg haar om posters te maken waaruit duidelijk bleek wat er op die plek verboden of geboden was. Denk hier bijvoorbeeld aan "roken verboden" of "veiligheidsschoenen verplicht". De fabrikant dacht dat posters meer tot de verbeelding van de werknemers zouden spreken dan tekstbordjes.

Op een zeker moment eisten haar werk en de opvoeding van haar kinderen de nodige aandacht op en belandde het schilderen naar de achtergrond.

Nadat Ans zo'n 15 jaar geleden naar Engeland is verhuisd pakte zij het schilderen weer op.

Zij begon met aquarelverf maar na enige tijd bleek dat zij met acrylverf creatiever uit de voeten kon.

Zo bepaalt het maximale verkrijgbare papierformaat de afmeting van in aquarel geverfde schilderijen én moeten deze schilderijen altijd ingelijst worden. Beperkingen die zich bij het schilderen met acrylverf niet voordoen. Bovendien zijn correcties dan wel aanpassingen met acrylverf bijna eindeloos mogelijk en is deze verf snel droog zodat het schilderij verder bewerkt kan worden.

In de toekomst wilt Ans zich mogelijk ook nog eens gaan bekwamen in het schilderen met olieverf. Gezien het feit dat olieverf zo langzaam droogt en dat daarbij ook terpentijn gebruikt wordt aarzelt zij daar nog over omdat de vrijkomende dampen van dit verdunningsmiddel schadelijk voor de gezondheid zijn.

Het schilderen doet Ans voornamelijk thuis in haar atelier. Een enkele keer, bijvoorbeeld tijdens vakanties, schildert ze ook wel eens ter plekke.

Tijdens het schilderen in haar atelier gebruikt Ans foto's van het object als geheugensteuntje doch de gevoelens dat zij bij die opnames heeft gehad vormen de leidraad in haar creaties.

Haar voorkeur gaat uit naar straatjes, pleinen en havengezichten.

Ze heeft een paar portretten geschilderd maar dat was meer om te zien of ze dat óók kon net als zij een aantal flamencodansers op het doek heeft gezet.

Overigens de flamingo blijft voor Ans een waar genoegen om daar in typisch Spaanse sfeer van te genieten.

Afbeeldingen van mensen en dieren verwerkt ze het liefst in haar schilderijen in combinatie met de genoemde straatjes, pleinen en havengezichten welke naar haar eigen zeggen steeds meer een impressionistisch karakter krijgen.

Via facebook heeft zij contact met andere schilders en constateert zij nauwelijks afgunst bij hen. Eerder is er sprake van opbouwende kritiek waarvoor ook zij zich zeker openstelt.

Haar enthousiasme, én ook een zekere mate van trots, over de gemaakte schilderijen wilt zij graag met anderen delen vandaar dat zij graag exposeert. Vergelijk dit bijvoorbeeld met een zanger, cabaretier of een acteur die zijn prestaties ook graag met het publiek wilt delen.

Toen zij vorig jaar met de gemeente Mazarrón in contact kwam t.b.v. een expositie kreeg zij te horen dat er een wachtlijst bestond en dat het waarschijnlijk niet eerder dan 2012 zou zijn alvorens zij over de gemeentelijke expositieruimte kon beschikken. Onverwacht kwam het bericht dat zij in september van dit jaar al een expositie van haar schilderijen kon houden.

Hoewel het selecteren van de te exposeren schilderijen best wel veel tijd vergt wist Ans de aanvankelijke paniek te onderdrukken door de vereerde uitnodiging en aan de slag te gaan om eerst een thema voor de expositie te bedenken. Nadat de naam "Los Colores de la Luz" was gevonden liep Ans haar voltallige collectie door om themageschikte schilderijen uit te zoeken.

Degenen die de expositie in de Casas Consistoriales van Mazarrón hebben gezien weten dat Ans een voortreffelijke keuze heeft gemaakt.

De belangstelling was overweldigend, vele leden van de NCM hebben act de présence gegeven.

Hoewel de verkopen van haar schilderijen Ans veel voldoening geeft omdat anderen daarmee blij geven óók van haar creaties te willen genieten is het exposeren voor Ans bijna net zo belangrijk, zeker als daar vele belangstellenden naar komen kijken.

Een saillant detail durfde Ans wel prijs te geven, in haar hele leven heeft ze zelf slechts één schilderij gekocht omdat zij dacht dat ze dat ooit zelf zou moeten kunnen schilderen.

Tenslotte wilt Ans nog eens haar dank betuigen aan de NCM.

De publicaties op de NCM-website inzake haar expositie waren meer dan voortreffelijk. Ook het aantal NCM-leden dat de expositie heeft bezocht vond zij zeer hartverwarmend.

Voor hen die nog meer informatie over Ans én over haar werk willen, zie daarvoor haar eigen website: www.ansvanderlinden.com

ALGEMENE LEDENVERGADERING 13-10-2011

De notulen van deze goed bezochte Algemene Ledenvergadering zijn inmiddels via onze website in uw bezit gekomen.

Wellicht ten overvloede nog enkele punten uit deze vergadering:

- Dorette Meijer heeft Anneke Wolf opgevolgd als penningmeester.
- Hans Vos en Freek Reckweg vormen samen de kascommissie.
- De financiële situatie van onze club geeft geen aanleiding om het contributiebedrag te verhogen cq. te verlagen.
- Het bestuur onderzoekt de consequenties indien de NCM een officiële status wenst. In een extra algemene ledenvergadering kunnen de leden zich daarover dan uitspreken.
- Hollands Glorie organiseert 1x per twee maanden een gezellige bijeenkomst.
- Er zullen gastsprekers worden uitgenodigd die, op voordracht van de leden, specifieke zaken voor in Spanje wonende Nederlanders nader zullen belichten.
- In 2012 viert de NCM haar eerste lustrum, de vergadering vond dat wel een feestje waard.
- Voor nieuwe activiteiten en/of financiële ondersteuning van bestaande activiteiten zijn gelden beschikbaar. Hiervoor dient men contact op te nemen met het bestuur.

**DENK AAN HET BETALEN VAN UW CONTRIBUTIE.
DAT KAN TIJDENS DE "INLOOP" OF TIJDENS DE "EINDEMAAND BORREL"**

NIEUWS VAN HET JEUX DE BOULES FRONT

Ontwaakt gij die slaapt, degenen die zitten te dutten, we gaan onze tijd weer beter benutten!

Na een verblijf in het hete Spanje, of in een koud en regenachtig Nederland, zijn we op woensdag 5 oktober weer begonnen met Jeux de Boules op de banen van de Country Club, zie de foto.

Wij kunnen nog nieuwe leden ontvangen dus . . . Jeux de Boulers jullie zijn natuurlijk van harte welkom.

Tot ziens op de baan of voor nadere informatie:

e-mail: colispanje@hotmail.com

telefoon: 34968956117

Coos

De kerkmoord op Marietje Kessels

ging de doofpot in

Dat haar 11-jarige tante Marietje in 1900 werd misbruikt en vermoord door de pastoor, was al die tijd een familiegeheim. Nu zoekt Godelieve Kessels de openheid.

'De pastoor heeft mijn tante verkracht en vermoord, nota bene in de kerk', zegt Godelieve Kessels (71) 'Mijn tante is als 11-jarige meisje Gods huis binnengegaan en ze is er niet meer uitgekomen.' Kessels, die al dertien jaar in Spanje woont, is in Nederland voor de presentatie van haar boek *De moord op Marietje Kessels - Waarom de ouders moesten zwijgen*. De recente onthullingen over diverse misbruikaffaires in de rooms-katholieke kerk zijn voor haar een extra stimulans geweest om naar buiten te treden met haar verhaal.

Want haar tante is op 22 augustus 1900 niet alleen seksueel misbruikt in de Noordhoekkerk in Tilburg, ze is daarna ook nog eens gewurgd en verstopt in het verwulfsel - de zolder - van de kerk. Dat is een misdaad in de overtreffende trap.

Vorig jaar zijn bij toeval drie negatieven opgedoken met daarop het ontzielde, naakte lichaam van Marietje. Het zijn waarschijnlijk de eerste forensische foto's van een plaats delict. 'Gruwelijke foto's. Ik kan er niet naar kijken', aldus Kessels. 'Marietje is aan haar haren naar boven getrokken en op zolder gedumpt.'

De moord op Marietje is nooit opgelost. De huisschilder werd verdacht, maar vrijgesproken. Ook de koster van de kerk was een verdachte. Maar de pastoor bleef altijd buiten schot. 'De pastoor is nooit serieus verhoord', aldus Kessels. 'En later heeft de kerk van alles gedaan om het onder het tapijt te vegen. Het is één grote doofpot geweest.'

Marietje Kessels is een begrip in Tilburg. Veel Tilburgers kregen het drama van de 11-jarige dochter van een welgestelde fabrikant van muziekinstrumenten met de paplepel ingegoten. Het gezin Kessels woonde in een kasteelachtig huis - villa Cecilia - naast de Koninklijke Nederlandsche Fabriek van Muziekinstrumenten. Kessels' instrumenten waren in die tijd vermaard, in binnen- en buitenland.

Op die warme augustusdag, 111 jaar geleden, ging ze op weg om een brief van haar vader op de post te doen en haar pianoles af te zeggen. Het was zulk mooi weer dat haar moeder had besloten iets leuks met de kinderen te gaan doen. Marietje liep langs de Noordhoekkerk. Getuigen in café De Zwarte Ruit, tegenover de kerk, hebben haar de kerk zien binnengaan. Ze zou gewenkt zijn door een - niet zichtbare - man in het voorportaal.

Over wat daarna precies is gebeurd, wordt tot op de dag van vandaag volop gespeculeerd in Tilburg. Feit is dat het meisje twee dagen na haar vermissing dood en naakt werd aangetroffen in het verwulfsel van de kerk. Ze kreeg een indrukwekkend grafmonument op de begraafplaats aan de Bredaseweg, met dubbeltjes en kwartjes gefinancierd door de geschokte parochianen. Maar de dader werd nooit gepakt en veroordeeld. De Noordhoekkerk, in 1975 afgebroken, heette sindsdien in de volksmond Moordhoekkerk.

Het politieonderzoek rammelde van alle kanten. De katholieke kerk, destijds oppermachtig in de Brabantse industriestad, werkte - eufemistisch gezegd - niet erg mee. In 1988 publiceerde de Tilburgse historicus Ed Schilders een boek over de 'gruweldaad' (titel: *Moordhoek*). Hij wees de pastoor aan als hoofddader; de koster had de geestelijke geholpen met het opruimen en verbergen van het lichaam.

Ook Godelieve Kessels wijst in haar boek pastoor George van Zinnicq Bergmann aan als de dader. Ze heeft het zelf gehoord, van haar vader, het zeven jaar jongere broertje van Marietje. Hij heeft het hele verhaal, beetje bij beetje, aan haar verteld. 'Hij moest zijn verhaal kwijt, ook al had hij zijn ouders beloofd dat hij het nooit aan de familie of anderen zou vertellen', zegt Kessels. 'Hij nam mij in vertrouwen. Vlak voor zijn dood in 1971 heeft hij gezegd: maak het openbaar als de tijd daarvoor rijp is.'

Want in het gezin Kessels werd nooit over de moord gesproken. 'Mijn grootouders waren bang van de kerk. Ze vreesden excommunicatie als ze zouden vertellen dat ze wisten dat pastoor Van Zinnicq Bergmann de dader was. Ze durfden niet te vertellen dat ze door Rome onder druk zijn gezet om te zwijgen. Alles hebben mijn grootouders geslikt - de pijn, de intimidatie - alles hebben ze in stilte ondergaan, terwijl de pastoor de vermoorde onschuld kon spelen. De druk moet onmenselijk zijn geweest. De pastoor is zelfs vlak bij Marietje begraven.'

In het boek wordt uitvoerig stilgestaan bij twee huisbezoeken in Villa Cecilia, eerst van politiecommissaris Herman Carls en later van twee gezanten van de paus. Na lang aandringen geeft de hoofdcommissaris van politie aan de ouders van Marietje toe dat de pastoor het gedaan heeft, maar dat hij bij het onderzoek 'verstrikt raakte in de netten van de kerk'.

Ook de 'Italiaanse gezanten' erkennen uiteindelijk in bedekte termen dat de pastoor Marietje verkracht en vermoord heeft, maar dat dit in het belang van de kerk én de familie beter niet bekend kan worden. Volgens Godelieve Kessels hebben ze haar grootouders gedwongen voortaan te zwijgen over de moord.

'Mijn opa wilde rust voor zijn gezin. En hij wilde de fabriek niet in gevaar brengen. Hij wilde niet dat de moordenaar ook nog de fabriek kapot zou maken. Want de katholieke kerk zou zich tegen de fabriek hebben gekeerd. Rome zou het katholieken hebben verboden muziekinstrumenten van Kessels te kopen. Zo ver reikte de macht van de kerk wel.'

Volgens Kessels kon het gezin van haar grootouders een eventuele boycot van de rooms-katholieke kerk nog wel aan. 'Mijn opa was rijk genoeg om zijn gezin in weelde verder te laten leven, maar hij wilde niet dat zijn werknemers er de dupe van zouden worden.'

De geschiedenis van de verkrachting van en moord op 'Mia' Kessels past in de kerkelijke traditie van 'verhullen, verzwijgen en ontkennen van misdaden in eigen gelederen'. Twintig jaar geleden heeft ze het verhaal al eens aangeboden aan twee uitgevers, maar die zagen er geen brood in. 'De tijd was toen blijkbaar nog niet rijp', concludeert Kessels.

In 2000, rond de honderdste sterfdag van Marietje Kessels, hebben drie Tilburgse advocaten het strafdossier van destijds nog eens uitvoerig bestudeerd, in een poging de dader te achterhalen. Ze kwamen er niet uit, onder meer omdat een map met een groot aantal processtukken niet meer aanwezig was. Maar, zei raadsman Pieter van Dun destijds: 'Een ding is wel duidelijk, en dat is toch een nieuw element in de zaak, pastoor Van Zinnicq Bergmann heeft het zeker niet gedaan.'

Godelieve Kessels haalt haar schouders op over die conclusie: 'De pastoor heeft het wél gedaan. Ik kan voor 100 procent instaan voor de dingen die mijn vader me verteld heeft. Ik heb hem nog nooit betrappt op een leugen.'

Godelieve Kessels, *De Moord op Marietje Kessels "Waarom de ouders moesten zwijgen"*. Uitgeverij Nieuwland, prijs 14,95 euro. ISBN 978-90-8645-037-4

Overgenomen uit: De Volkskrant d.d. 4-10-2011 (Peter de Graaf)